

прѣпущецъ прѣзъ голѣмѣтъ улицѣ на Бейоглу, ако може да ся каже тъй таквазъ по онова врѣме, когато ставахъ тѣзи работы които излагамы въ тѣзи книгѣ.

Колата, като стигнахъ тамъ дѣго хваща да навали пѣтътъ къмъ Текето, малко по-долу отъ „Гостиницѣтъ на Великѣ Британія“ спрѣхъ ся; и отъ тѣхъ слѣзе млада една жена, която имаше лицето си прибулено съ едно тънко копрпено було, провѣсено отъ капелото ѝ, и като плати на коляра, тръгна да върви пѣшь.

Отиваше къмъ Галатѣ.

Улицытъ на Галатѣ по онова врѣме бѣхъ тѣсны, нечисты, и таквызъ каквыто неможе да си ги въобрази онзи който днесъ посѣщава и вижда тѣзи странѣ на Цариградѣ.

Младата жена вървѣше бържишкомъ прѣзъ онѣзи кривулчави и вити улочки; и похлопа на Аристовѣтъ къщѣ.

Къщата на г. Ариста не бѣше вече, каквѣто ѝ знаихмы най-напрѣдъ. Посърѣдностъ, мѣлчаливостъ и меланхолия бѣхъ изобразены извѣтъ нейѣ.

Портытъ ся отвори хъ, и Янка ся прѣдстави та посрѣщѣхъ неознатѣтъ чужденкѣ.

— Кого търси господжата? попыта Янка милаймъ. — Дѣщерѣтъ на г. Ариста. — Азъ съмъ, господже. — Ты ли си Янка? — Сама азъ! — Познавате ли мя! — Да мя прощавате; не ми иде на паметъ.

Младата жена повдигна булото си.

— Да ми прощавашъ, господже; не помнѣмъ. — Не помните ли исеренѣтъ прѣтелкѣ на ученичеството си? — Коиъ? — Магдалинкѣ. — Вы сте Магдалинка? — Азъ съмъ, азъ, добра моя Янке! . . .

И двѣтъ млади ся пригърнахъ една другѣ.

А когато вече станѣхъ по-умѣренны първытъ впечатлѣнія и потресенія, Янка затвори портытъ и като поведе дружкѣтъ си на вѣтрѣ милваше ѣ и ѣ пыташе.